

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2005-792-0081
Dok.: TPI40016

Besvarelse af spørgsmål nr. 162 af 8. juni 2005 fra Folketingets Retsudvalg (REU alm. del – spørgsmål nr. 162).

Spørgsmål:

”Mener ministeren på baggrund af eksemplet bragt i BT den 26. maj 2005: ”Trafikofre må tigge om penge”, at loven udføres i overensstemmelse med de intentioner, der var med den, og hvad mener ministeren om den konkrete sag, hvor vedkommende har problemer med at få erstatning?”

Svar:

I den omhandlede artikel omtales en sag, hvor en skadelidt efter et trafikuheld har stævnet et forsikringsselskab med henblik på at få udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til det tidspunkt, hvor den endelige erstatning kan fastsættes.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kan tilkendes i medfør af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, der har følgende ordlyd:

”Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Må det antages, at skadelidte vil lide et varigt erhvervsevnetab, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne, jf. §§ 5-8 om erhvervsevnetab og § 10 samt § 31 i lov om sikring mod følger af arbejdsskade.”

Affattelsen af stk. 1 er sket ved lov nr. 463 af 7. juni 2001, der trådte i kraft den 1. juli 2002.

Hvis skaden ikke medfører et varigt erhvervsevnetab, kan den skadelidte kræve erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil han eller hun kan begynde at arbejde igen, dvs. kan genoptage sit arbejde i væsentligt samme omfang som tidligere, jf. bestemmelsens 1. pkt. Hvis den skadelidte efter at være begyndt at arbejde igen får et ”tilbagefald” og på ny bliver sygemeldt, er der i retspraksis i visse tilfælde ydet erstatning for tabt arbejdsfortjeneste også for perioden efter ”tilbagefaldet”.

Erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt., omfatter de tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om erstatning for varigt erhvervsevnetab. Hvis der lides et varigt erhvervsevnetab, skal der ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne. Foreligger der en midlertidig udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, ophører retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Der kan imidlertid fra dette tidspunkt kræves en foreløbig erstatning for erhvervsevnetabet.

Retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bortfalder derimod ikke, hvis Arbejdsskadestyrelsens midlertidige udtalelse er en "nul-afgørelse", dvs. en afgørelse om, at erhvervsevnetabet er mindre end 15 procent og dermed ikke berettiger til erhvervsevnetaberstatning. I modsat fald kunne der opstå et økonomisk "hul" mellem erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og en senere erhvervsevnetaberstatning, hvis det skulle vise sig ved den endelige fastsættelse, at erhvervsevnetabet alligevel er på 15 procent eller mere.

Baggrunden for lovændringen i 2001 var, at det efter den tidligere erstatningsansvarslovs § 2 kun var muligt at få erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra skadens indtræden og indtil skadelidte kunne begynde at arbejde igen *eller* skadelidtes helbredstilstand var blevet stationær (dvs. det tidspunkt, hvor den skadelidte efter en lægelig bedømmelse ikke kunne antages at blive yderligere helbredt).

I de tilfælde, hvor helbredstilstanden måttænses for stationær samtidig med eller kort tid efter skaden, men før den skadelidte kunne begynde at arbejde igen, kunne der således opstå et betydeligt indtægtstab, som ikke kunne erstattes efter den tidligere regel. Det drejede sig f.eks. om tilfælde, hvor skadelidte afsluttede en vellykket revalidering eller omskoling efter stationærtidspunktet. Ofte ville den skadelidte have et indtægtstab under revalideringen, indtil skadelidte blev ansat i et andet job.

Der rejses i avisartiklen tvivl om, hvorvidt forsikringselskaberne behandler sager om udbetaling af erstatning i overensstemmelse med intentionerne bag de nye regler i erstatningsansvarsloven.

Justitsministeriet er ikke bekendt med sager eller afgørelser, der giver grundlag for at antage, at forsikringselskaberne ikke generelt udbetaler erstatninger for tabt arbejdsfortjeneste i overensstemmelse med loven.

Justitsministeriet finder af principielle grunde heller ikke at kunne kommentere den konkrete sag, der ifølge avisartiklen verserer ved domstolene, og som Justitsministeriet i øvrigt ikke har nærmere kendskab til.

